

NIEUWSBRIEF

HOSPICE HET CLARAHOFJE

het clarahofje
STICHTING

PAULA KOSTER, VRIJWILLIGER

EEN SCHITTEREND TOEVAL

Toeval bestaat niet, zeggen ze wel. Nu denk ik daar toevallig anders over, maar een enkele keer gebeuren er dingen die zelfs mij bijna doen geloven in voorzienigheid. Hoe zal ik eens beginnen. Ooit was ik gek op schilderen. Niet op linnen of papier, maar staand op een ladder, binnen- en buitenshuis. Liters en liters verf heb ik op talloze kozijnen, muren, plafonds en trappen gesmeerd, met de radio op 10, en maar meezingen. In de nazomer van 1998 lees ik, zittend onder een stokoude tamarinde op een zalig tropisch eiland, de krant. Mijn oog valt op een advertentie. 'Paula Schildersbedrijf' staat er met vetgedrukte letters. Daaronder een aantal goede redenen voor het inhuren van Paula, een Curaçaoënaar, en zijn team. 'Direct contact met Paula zelf.' 'Geen werk te klein of te groot.' En: 'Volledige toewijding.' Ik schiet in de lach, knip de advertentie uit en plak hem in mijn fotoalbum.

Aan mijn goddelijke tijd op het Bounty-eiland komt een eind. Waar zal ik gaan wonen? Het wordt Zeeland en het toeval brengt me naar Goes. In de nazomer van 2012 kom ik in de keuken van Het Clarahofje. Mijn oog valt op een maaltijd die op het aanrecht staat. 'Paula' staat erop geschreven, in vette viltstiftletters. Wat leuk, hebben we een bewoonster die Paula heet? Mijn collega antwoordt ontkenkend. Menéér Paula? Dat moet een Antilliaan zijn! Meteen ga ik naar zijn kamer en klop aan. 'Bon dia!', zeg ik tegen de grote man die net zo heet als ik, met als enig verschil dat mijn voornaam zijn achternaam is. Het is een erfenis van de slavernij; baarde een slavine een kind, dan kreeg dat in veel gevallen de naam van de slaveneigenaar. Was dat een Spanjaard of Portugees, dan eindigde die naam vaak op een A: Cornelia, Martina, Paula. Al snel zijn we druk in gesprek. Mijn roestige Papiamentu zet zich knarsend weer in beweging. Ik vertel over mijn tijd op Curaçao en in gedachten cruisen we samen over 'ons' eiland. De landhuizen, de natuur, de tentjes waar je zo lekker stobá di kabritu (geitenstoofpot) kon eten en natuurlijk het carnaval - heerlijke herinneringen komen boven. Dan vertelt meneer Paula dat hij een bedrijf had op Curaçao. Een schildersbedrijf. Abrupt val ik stil. Een schildersbedrijf. Vaag gaat me iets dagen. Thuis pak ik meteen mijn fotoalbum. 'Paula Schildersbedrijf'. Dat kan niet missen. De volgende dag zoek ik meneer Paula weer op en laat hem mijn album zien. 'Ja hoor', zegt hij stralend, 'die is van mij'. Je hebt mijn advertentie uitgeknipt. Hopi bon (Heel goed)! Juist ja. Dus in 1998 reis ik van Den Helder naar een eiland 8000 kilometer verderop, tref daar op papier ene meneer Paula en 14 jaar later ontmoeten wij elkaar in levenden lijve, in Goes, in hospice Het Clarahofje, waar ik vrijwilliger ben. Toeval? Tuurlijk, toeval. Een schitterend toeval. Dat dan weer wel.

(De familie van Dhr. Paula heeft toestemming verleend voor het vermelden van zijn naam in deze column).

ER MOT HELEMAAL NIKS

Is dat niet wat we juist in het hospice willen: niets moet, geen regels en geen vaste-tijdafspraken. In ons hospice heeft elke bewoner zoveel mogelijk de regie. Hij/zij bepaalt zelf de mate van bezoek, de tijden van de maaltijd en het indelen van de dag. Wij als medewerkers stemmen ons daar op af en gaan zoveel mogelijk mee in de wens van de bewoner.

'Er mot helemaal niks'. Dit is de titel van de film die Joop Menting, van Gorba Imagineers, in opdracht van het hospice heeft gemaakt. In juni is Joop enkele weken dagelijks in het hospice geweest en heeft daar, met toestemming van de bewoners, gefilmd. De film is vooral bedoeld om de dagelijkse gang van zaken in het hospice vast te leggen en om een sfeerbeeld te laten zien. Begin augustus was de film klaar en was de try-out voor de werkgroep film. Stil waren we toen de laatste beelden en muzieknoten verdwenen. Indrukwekkend! Bijzonder om te zien met welke toewijding de medewerkers van het hospice 'er zijn' en de regie bij de bewoner laten. Voor ons als leidinggevendenden reden om trots te zijn! Natuurlijk was er naast lof ook een kritische noot. De film is aangepast en was eind augustus klaar. De film concentreert zich op drie bewoners die alle drie op verschillende wijze met hun naderende levenseinde omgaan, van vechtend tot berustend.

Als eerste is de film vertoond aan de familie van de bewoners die in de film voorkomen en inmiddels zijn overleden. Het was een bijzondere avond, vol gedeelde herinneringen en emoties. Vervolgens zijn alle medewerkers uitgenodigd om de film te zien. Bijzonder om toeschouwer te zijn van je eigen werk, geraakt was ieder door de intense, aangrijpende beelden en de prachtige, toepasselijke muziek. Zaterdag 21 september werd de film vertoond tijdens Film by the Sea in Vlissingen. De film maakte grote indruk op de bezoekers die de film positief waardeerden en ervoor zorgden dat de PZC publieksprijs toegekend werd aan Joop Menting, de maker van de film. Geweldig! Op de soepdag (zie blz. 4) is de film vier keer vertoond en hebben ruim 90 mensen deze kunnen bekijken. Vele andere bezoekers hebben we moeten teleurstellen maar op maandag 25 november om 19.30 uur is er in het Scalda (Bessenstraat 4, Goes) gelegenheid om te komen kijken. Iedereen is van harte welkom, aanmelden kan via prclarahofje@zorgstroom.nl. Vergeet niet te vermelden met hoeveel personen u wilt komen.

Er mot helemaal niks, dat hebben we de laatste weken weleens anders ervaren. De voorbereidingen voor de film, het organiseren van de soepdag, al bij al drukke en volle weken, met als prioriteit natuurlijk de zorg en aandacht voor de bewoners en hun naasten.

Maar mot dat werkelijk. Nee, dat mot niet, dat willen wij. Juist omdat het werken in het hospice met alles erom heen ons veel geeft. We willen met hart, ziel en handen een bijdrage leveren aan de kwaliteit van leven van elke bewoner. We leren elke dag van bewoners en naasten en we leren (bewust) te leven. Wij zijn er trots op dat de medewerkers zo breed inzetbaar zijn en met elkaar een sterk team vormen. Na de drukke weken maken we nu even pas op de plaats. Er mot immers helemaal niks!

JOS ARTS, MANAGER HOSPICE
JACOMIEN MARINUSSEN,
COÖRDINATOR VRIJWILLIGERS

FRANS DIELEMAN

SECRETARIS VAN
STICHTING 'HET CLARAHOFJE'

ZORGEN OM DE ZORG

Een onderwerp dat medio 2013 op menig bestuurstafligt. Onze gezondheidszorg is enorm verweven met de overheid en die is hard bezig het huishoudbboekje op orde te brengen. Gevolgen: afbouwen van subsidies, afstoten van zorgtaken en een efficiëntere organisatie. Het raakt ook de basale gezondheidsvraag. Wat neemt de overheid voor haar rekening en wat draagt de burger?

Een herschikking op basis van kernvragen. Dergelijke knellende banden maken mensen inventief, geven nieuwe mogelijkheden of vragen aanpassing. Zorginnovatie ontstaat. De discussies laten een rode draad zien: meer inzet van het maatschappelijk middenveld, van mantelzorgers, vrijwilligers en particulier initiatief. Voor hospice Het Clarahofje geen novum. Eigenlijk voelt dat best wel vertrouwd.

Onze omvangrijke vrijwilligersorganisatie loopt vooruit op 'de nieuwe tijd'. Haar ontstaan en voortbestaan worden er door

gekenmerkt. Door de inzet van vele vrijwilligers kan Het Clarahofje functioneren. Velen weten hun energie om te zetten tot gaven om anderen die terminale zorg nodig hebben te helpen. Bezieling met een praktische uitwerking die voorziet in een behoefte. Zo treden we ook de toekomst tegemoet.

Wilt u meer weten over het werk van Het Clarahofje? Dan wijs ik op de nieuwe documentaire 'Er mot helemaal niks' over Het Clarahofje. Dankbaarheid is het sleutelwoord voor het geweldige werk van de vrijwilligers en de onmisbare steun vanuit de samenleving. Dat alles in combinatie met de aanwezige professionele inbreng. Die inzet maakt het verschil, geeft vertrouwen. Zorgen worden dan uitdagingen. Er is meer dan slechts overgave aan het onvermijdelijke.

HARM VAN EERDEN

GEESTELIJK VERZORGER HET CLARAHOFJE

EVEN VOORSTELLEN

Gevraagd om in deze bijdrage iets over m'n werk te vertellen, citeer ik graag de omschrijving, die de Wereld Gezondheidsorganisatie hanteert voor wat palliatieve zorg zou moeten zijn. Palliatieve zorg is de actieve algehele zorg voor patiënten wier ziekte niet meer reageert op curatieve behandeling. Behandeling van pijn en andere symptomen, bestrijding van psychologische en sociale problemen en aandacht voor zingevingsaspecten zijn van cruciaal belang. Het doel van palliatieve zorg is het bereiken van de best mogelijke kwaliteit van leven, zowel voor de patiënt als voor diens naasten.

U begrijpt dat het mij als geestelijk verzorger in het bijzonder gaat om die aandacht voor zingevingsaspecten. Ze geven mijns inziens kernachtig weer dat de palliatieve zorg zichzelf een belangrijk doel stelt. Ze zal de bewoner, wiens leven naar het einde toegaat, op het punt van zin en houvast niet aan zijn/haar lot over laten, maar daar actief aandacht aan schenken. Misschien vraagt u zich af: 'Zingeving en levensbeschouwing, dat zijn toch aflopende levensgebieden?'. Georganiseerde levensbeschouwing (kerken bijvoorbeeld) mag dan nog

steeds afnemen, maar er is onder velen een levendige interesse voor zingeving en spiritualiteit. Mensen willen hun ervaringen uitwisselen over hun levensvisie. Ze zoeken troost en zin in tijden van tegenslag. Verlangen naar bezieling of naar geborgenheid in een onzeker bestaan blijkt een fundamenteel menselijke en blijvende behoefte. De hunkering naar verbondenheid en gemeenschap is van alle tijden. Jong en oud kent het verlangen naar een leven met richting, waarde en perspectief. En er zijn mensen die behoefte voelen zich te verdiepen in hun eigen levensverhaal, op zo'n manier dat breuken of verlieservaringen een nieuwe plaats krijgen; soms gerelateerd worden aan 'het grotere verhaal' van een meegebrachte levensbeschouwelijke traditie, soms niet.

Bewoners van Het Clarahofje zijn nog vaker en diepgaander dan de gemiddelde Nederlander met deze thema's en vragen bezig. Een levensbedreigende aandoening brengt een mens als vanzelf tot het ondernemen van een zoektocht naar zin en betekenis. Angst, wanhoop en verlies van identiteit stellen hun vragen aan het hele bestaan. Verrijkend kan het dan zijn als je merkt dat van hun familie en

naasten afscheidnemende bewoners buitengewone inzichten bezitten. Dat hun belevingen en uitingen bijzonder, liefdevol, creatief kunnen uitwerken voor hen die achterblijven. Dat ze daarmee waarde en betekenis kunnen hebben voor alle betrokkenen.

Het innerlijke proces van sterven en afscheid nemen kun je typeren als zich bewegen tussen de polen aanvaarden en veranderen. Het doet bewoners en hun naasten goed als blijkt dat er echte aandacht is voor de emoties en de dynamiek, die met dit proces gepaard gaan. Aanvaarden en veranderen raken aan de kern van spiritualiteit, van zingeving en levensbeschouwing.

Er bestaat een kort gebed, maar je zou het ook een levensmotto kunnen noemen, van de Amerikaanse theoloog Reinhold Niebuhr (de woorden worden ook wel eens aan St. Franciscus toegeschreven):

EEUWIGE, SCHENK MIJ DE KALMTE
OM TE AANVAARDEN WAT IK NIET
KAN VERANDEREN;
DE MOED OM TE VERANDEREN WAT
IK CAN VERANDEREN;
EN DE WIJSHEID OM HET VERSCHIL
HIERTUSSEN TE ZIEN.

WERKGROEP HERDENKING

LIAN BOONMAN, HILDE VAN DE VALK,
JENNY KOLE, GEERTJE SAAMAN,
JEANETTE WAGENAAR, HARM VAN EERDEN

OPDAT WE NIET VERGETEN

Vanaf de start van Het Clarahofje is er nagedacht of er zoiets als herdenkingsbijeenkomsten moesten komen. Veel hospices in den lande houden ze. In zo'n bijeenkomst wordt dan in gezamenlijkheid stilgestaan bij de overleden bewoners. Moesten wij dat ook gaan doen? Waarom dan? En hoe dan? Op deze en andere vragen moest een begin van een antwoord komen, voordat we daadwerkelijk aan de slag konden met de organisatie en invulling.

Al snel is er een werkgroep Herdenkingen voor in het leven geroepen, bestaande uit vrijwilligers, verpleegkundigen en de geestelijk verzorger. In onze zoekende gesprekken van het begin passeerden allerlei motieven en redenen voor het houden van een herdenking. Onze inzet is dat een herdenking bijdraagt aan de rouwverwerking voor de nabestaanden en familie. Ze beleven vaak intense momenten in de laatste dagen van het leven met hun geliefde. Na het overlijden trekken ze de deur van Het Clarahofje achter zich dicht en dat was het dan?! Wellicht kan een herdenking een moment van reflectie zijn om die intensieve periode en intieme plaats met

speciale ontmoetingen rond de geliefde in herinnering te roepen. Ook medewerkers voelen sterk de behoefte om bij de bewoners stil te staan. Voor ieder mens geldt dat omgaan met de stervende medemens niet ongemerkt aan je eigen ziel voorbij gaat.

In de praktijk houden we nu twee keer per jaar een herdenkingsbijeenkomst. In een restaurant -een voormalige kerk- in Baarland dat voor deze gelegenheid speciaal wordt ingericht. Zo kunnen we op een mooie en passende locatie de familieleden van de te herdenken bewoners op een gastvrije wijze ontvangen. Een familielid van een bewoner: 'het was een zeer waardevolle bijeenkomst in het kerkje van Baarland, die we op een intense manier hebben beleefd. Het uitgebalanceerde geheel gaf ook aan hoe betrokken alle medewerkers van Het Clarahofje met hun tijdelijke bewoners meelevten. Het gaf ons weer dat warme gevoel dat we ook de eerste keer in Het Clarahofje mochten ervaren'. Tijdens de bijeenkomst worden de namen van de overleden bewoners één voor één genoemd. Telkens mag de aanwezige familie naar voren komen om een witte roos in een speciale vaas te zetten.

De bijeenkomst wordt opgeluisterd met muziek, zang en gedichten. Elke keer met een ander thema, met andere musici en bijpassende teksten.

Niet alle families kunnen of willen aanwezig zijn, gemiddeld zijn we met tachtig tot honderd mensen. Verrassend zijn de geanimeerde gesprekken voor en na de bijeenkomst. Mensen zijn blij anderen weer te ontmoeten die in dezelfde periode hun geliefde in Het Clarahofje begeleidden. Ook de hartelijke ontmoetingen met vrijwilligers en medewerkers moeten niet ongenoemd blijven.

De ervaringen van de aanwezigen zijn heel divers. Soms zien familieleden enorm tegen de bijeenkomst op. Emotioneel is het zeker. Maar hartverwarmend ook. In veel gevallen vertellen mensen na afloop dat ze blij zijn de bijeenkomst te hebben bijgewoond. Dat ze het bijzonder vonden dat hun naaste zo waardig werd herdacht. Men voelt zich verbonden met de rouwende anderen om zich heen. 'Heel passend en mooi', is ook een reactie die we vaak terugkrijgen.

Het zijn intensieve middagen die velen een grote mate van voldoening en steun schenken.

KEES MEIJAARD, VRIJWILLIGER

IK GEEF DE PEN AAN

Na de vorige nieuwsbrief vroeg Jennie Koene mij of ik de pen van haar wilde overnemen voor het schrijven van een stukje. Op zich een prima idee maar ik moest natuurlijk wel een onderwerp hebben. Het duurde even voor ik de juiste ingeving kreeg, tot ik op een dag in het hospice werd geconfronteerd met iets doodgewoons en tegelijkertijd iets heel bijzonders.

Een van onze bewoners was heel ziek en de familie, onder meer uit Engeland en Wales, was gevraagd naar het hospice te komen. Onder hen was een 4-jarig jongetje, dat samen met zijn vader voortdurend bij zijn opa was. In die periode was een filmmaker bezig opnamen te maken voor een documentaire over Het Clarahofje. Het jongetje had laten weten zin te hebben in een ontbijtje. Terwijl ik een ei bakte en een boterham voor het kind smeerde, bespraken Joop en de familie van de ernstig zieke in de woonkeuken de mogelijkheid de laatste momenten van hun dierbare vast te leggen op film. Gezamenlijk gingen ze naar de zieke en aan het jongetje vroeg ik of hij in de woonkeuken of bij opa wilde eten. 'Bij opa natuurlijk', zei hij. Daar gingen we, met ons tweeën, het ontbijt op een dienblad, naar opa. Niet wetend dat de zieke zojuist de laatste adem had uitgeblazen, stapten we zijn kamer binnen. De familie en de filmmaker stonden rond het bed. Overvallen door de situatie stond ik er wat ongemakkelijk bij, met het dienblad in mijn handen. Terwijl ik het blad op tafel zette, keek het kind samen met

zijn vader naar zijn opa, en na een paar aandachtige momenten zei hij heel rustig: 'Now I want to eat my egg.' Hij ging zitten, in die kamer vol mensen en in de nabijheid van zijn zojuist overleden opa, en at in alle tevredenheid zijn boterham met gebakken ei.

Voor de meesten van ons is eten en drinken de normaalste zaak van de wereld. Naast onze alledaagse besommeringen krijgen onze maaltijden over het algemeen niet overdreven veel aandacht. Hoe anders is dat voor veel van onze bewoners. Sommigen eten en drinken opeens veel meer of juist veel minder dan eerst. Anderen verlangen plotseling enorm naar bepaalde hapjes. Of gebeurt het dat ze helemaal geen zin meer hebben in eten, of wel willen maar niet meer kunnen eten.

De keuken van Het Clarahofje brengt gerechten voort die soms verrassend eenvoudig zijn, maar met groot enthousiasme worden begroet: wentelteeftjes met appelstroop, kaas en jam; een knapperige tosti met veel boter, kaas en appelstroop. Of een dampend bord Brinta; melk in een pannetje, Brinta erbij en - opgelet! - doorroeren met een vork, niet met een lepel! Andere succesnummers zijn gebraden kippetjes of verse haring van de markt. Huisgebakken friet, kroketten bij het ontbijt, of juist veel zoetigheden? Allemaal prima, de wens van de bewoner is ons bevel.

Eten en drinken alledaags? Dankzij mijn ervaringen in Het Clarahofje kijk ik daar inmiddels heel anders tegenaan.

Ik geef de pen door aan Grietje van der Vliet, vrijwilliger.

VERSLAG SOEPDAG

Zaterdag 5 oktober was er in het hospice een open dag met rondleidingen, filmvertoningen en de soep die klaar stond voor iedereen.

De Soep

Op de soepdag kon je kiezen uit vier verschillende soepen; tomatensoep, groentesoep, kippensoep en de vegetarische champignonsoep. Lenne heeft de champignonsoep geproefd en Sarah heeft de tomatensoep geproefd. We hebben er allebei heel lekker van gesmuld. Maar wij niet alleen, iedereen op de soepdag heeft de lekkere soepen geproefd. Er is meer dan 40 liter soep gegeten! Dat merkten we: we hebben meer dan een uur soepkommen afgewassen.

De film

De film van het hospice (die de publieksprijs gewonnen heeft bij Film by the Sea) is vier keer vertoond. Er waren kaartjes in vier verschillende kleuren en dan kon je kijken wanneer je aan de beurt was! De mensen gingen elke keer de filmzaal in met veel interesse en ook wetend dat het heftig zou zijn. Als de mensen er weer uit kwamen waren ze helemaal onder de indruk en de meeste waren helemaal stil. Sarah en ik hadden de film al gezien bij Film by the Sea. We snappen dus ook hoe mensen er op reageren want toen wij de film hadden gezien hadden we allebei tranen in onze ogen.

De handmassages

Als je aan wat ontspanning toe was, kon je op de open dag je handen laten masseren. We zagen vele mensen uit de handmassagekamer komen die tevreden in hun handen wreven. Het rook ook heel erg lekker in de handmassage en je zag de mensen er echt genieten.

Rondleidingen

Elke 10 minuten was er een rondleiding door het hospice, er konden per groep ongeveer zes mensen mee met de rondleidingen. Bij de rondleiding liep je langs de kamers en de medewerker (verpleegkundige of vrijwilliger) gaf informatie over het hospice. Het was goed om te zien hoe het daar toegaat en hoe de bewoners het hospice ervaren. Het was erg leerzaam. Het viel ons op hoe de medewerkers proberen om de bewoners in het hospice het zo aangenaam mogelijk te maken. Dus als ze bijvoorbeeld erg gehecht aan een schilderij zijn kunnen de bewoners dat gewoon in hun kamer ophangen. Ook kunnen ze genieten in een supergroot bad waar ze dan helemaal verzorgd worden met heel veel verschillende oliën.

De sfeer

Het was een prachtige dag met een supergrote lach en de mensen genoten van alles. Er was dan ook een gezellige sfeer. Er waren heel veel mensen, zoveel hadden we echt niet verwacht. Bijna iedereen kende elkaar ook waardoor ze elkaar in de arm vielen en elkaar omhelsden.

De afsluiting

Het was een prachtige dag, met goede ervaringen voor ons! We denken dat alle mensen genoten hebben en goede indrukken hebben opgedaan van het hospice.

het clarahofje
STICHTING

Hospice Het Clarahofje
's-Heer Hendrikskinderendijk 100
4461 EC Goes
T 0113-242600
E hospicegoes@zorgstroom.nl
www.hospicegoes.nl

Stichting 'Het Clarahofje'
Elstarstraat 15
4421 DV Kapelle
T 0113-341071
E info@stichtinghetclarahofje.nl
www.stichtinghetclarahofje.nl
IBAN: NL23RABO 0122514521

DONATIES

Periode februari t/m augustus 2013

FONDSEN:

Monuta Charity Fund (bijdrage realisatie film)

SPONSOREN:

Het Geerteshuis, J. Wijkhuijs, Bakker Boer Kloetinge, De Bloemist Goes, Rozenkwekerij Otte Kapelle, Stichting Oase, WEA, Mw. Van Loo-Remijn.

ACTIES:

Café restaurant Het Veerhuis Yerseke (paaseieren), NNZ B.V. te Groningen, DELTA Ride for the Roses, BAS Zeeland te Goes

KERKEN:

Zrs. Franciscanessen Solidariteits Voorz. te Roosendaal, N.H. Kerk, Oudelande – Yerseke, Prot. Gem. Hansweert/Schore – 's Gravenpolder/Baarland – Colijnsplaat – Kats/Kortgene – Kruiningen, PKN Kloetinge, VEG Wemeldinge, VEG Yerseke, Zrs. Franciscanessen van Mariadal te Roosendaal, Ger. Kerk Krabbendijke, Hervormde gemeente Kruiningen – Kapelle, S.O.W. Kerk Aardenburg, PKG Nieuwdorp, Emergis Kloetinge.

SPECIALE GIFTEN:

Dhr. S.V. te Goes, Mevr. S.V. te Kloetinge, Mevr. A.S. te Nederhorst den Berg, Fam. F. te Hansweert, Mevr. J.V. te Hattem, Dhr. M. van D. te 's Heer Arendskerke, Fam. G. te Goes, Humanistische Stichting Ouderenhuisvesting Joanna te Goes, Stg. Vrienden Voetbalvereniging V.V. Kloetinge.

Anonieme giften – giften n.a.v. diverse presentaties – opbrengsten van wenscollectes bij uitvaarten – jubilea en verjaardagen.

Allen heel hartelijk bedankt, waarbij onze speciale dank voortdurend uitgaat naar onze trouwe donateurs.

DE NIEUWSBRIEF ONTVANGEN?

De nieuwsbrief verschijnt twee keer per jaar. U kunt deze digitaal ontvangen door een mailtje te sturen naar nieuwsbriefclarahofje@zorgstroom.nl. Indien u niet over e-mail beschikt kunt u de gedrukte versie ontvangen.

U kunt deze aanvragen via tel. 0113-242600. Via deze weg kunt u zich ook afmelden voor de nieuwsbrief. Als u het hospice een warm hart toedraagt kunt u Stichting 'Het Clarahofje' steunen door donateur te worden of een eenmalige gift te storten. U ontvangt dan automatisch de nieuwsbrief en het jaarverslag.

Colofon:

Jos Arts
Christian Goudappel
Sylvie van Keeken
Karina Leijs
Jacomien Marinussen
Wim Schiebaan

Druk:

Drukkerij Capello,
Heinkenszand